

sygn. akt II **K 462/17**

PR 1 Ds 1063.17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Brzegu w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Juzwiszyn

Protokolant: st. sek. sąd. Danuta Józefkiewicz

W obecności oskarżyciela publicznego z PR Brzeg – Wojciech Fabijaniak

Po rozpoznaniu w dniu 31.10.2017 r., 07.12.2017r. 04.01.2018, 16 stycznia 2018 r. w Brzegu

sprawy D. Z. (1)

s. W. i A. z domu M.

ur. (...) w B.

Oskarżonego o to, że:

1. W dniu 16 lipca 2017r. w B. woj. (...), w mieszkaniu przy ulicy (...), dokonał uszkodzenia ciała swojej konkubiny M. Ł. w ten sposób, że pięścią uderzył ją w twarz, w okolicy oka lewego, kolejno trzymaną w ręce patelnią uderzył pokrzywdzoną w plecy, w okolicy lewej łopatki i barku oraz w lewe przedramię, po czym trzymany w dłoni przedmiotem, maczetą, ugodził M. Ł. w prawą nogę, w okolicy kolana, a następnie tą samą maczetą, ugodził ją w prawą dłoń, czym spowodował u niej powstanie obrażeń ciała ran palców III i IV ręki prawej, amputacji paliczka dalszego paliczka dalszego palca II ręki prawej, rany palca IV ręki lewej, podbiegnięcia krwawego i sińca powieki dolnej oka lewego i oczodołu, rany kolana prawego, podbiegnięć krwawych i ran na plecach, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający dłużej niż dni siedem,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 kk

2. W dniu 16 lipca 2017r w B., woj. (...), przy ulicy (...), rzucając nożem kuchennym, butelkami po piwie, telewizorem w kierunku funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B., K. D., A. R., M. L. i Z. D. w B., dopuścił się na nich czynnej napaści, podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych,

tj. o przestępstwo z art. 223 § 1 kk

3. W dniu 16 lipca 2017r w B., woj. (...), przy ulicy (...), używając słów powszechnie uznanych za obelżywe znieważył K. J., D. K., Ł. K. (1), K. B., P. P., B. P., K. D., M. L. i Z. D., funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B., podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych,

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

4. W dniu 16 lipca 2017r w B., woj. (...), przy ulicy (...), dokonał uszkodzenia samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że wbiegł na niego, w wyniku czego wgniół przednią pokrywę silnika oraz karoserię dachu, oraz nieustalonym przedmiotem wybił tylną szybę po stronie kierowcy, zerwał uchwyt przedniego zderzaka oraz tylnego lewego błotnika po stronie kierowcy, czym działał na szkodę W. U. (1), w łącznej wysokości 1.700 zł,

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

5. W dniu 16 lipca 2017r w B., woj. (...), przy ulicy (...), za pośrednictwem funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B. P. P., B. P., K. D., M. L. i Z. D., groził M. Ł. zabójstwem, przy czym groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

6. W okresie pomiędzy kwietniem a czerwcem 2017r w B., woj. (...), w mieszkaniu przy ulicy (...) w B. poprzez uderzenie otwartą dłońią w twarz, dokonał naruszenia nietykalności cielesnej swojej konkubiny M. Ł.,

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego **D. Z. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 1 w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. **157 § 1 kk** i za to na podstawie art. **157 § 1 kk** wymierza mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności**,

II. uznaje oskarżonego **D. Z. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 2 w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. **223 § 1 kk** i za to na podstawie art. **223 § 1 kk** wymierza mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności**,

III. uznaje oskarżonego **D. Z. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 3 w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. **226 § 1 kk** i za to na podstawie art. **226 § 1 kk** wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**,

IV. uznaje oskarżonego **D. Z. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 4 w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. **288 § 1 kk** i za to na podstawie art. **288 § 1 kk** wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**,

V. uznaje oskarżonego **D. Z. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 5 w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. **190 § 1 kk** i za to na podstawie art. **190 § 1 kk** wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**,

VI. uznaje oskarżonego **D. Z. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 6 w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. **217 § 1 kk** i za to na podstawie art. **217 § 1 kk** wymierza mu karę **3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**,

VII. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone w pkt I,II,III,IV,V, VI wyroku **kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną** wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności ,

VIII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie tj. od dnia 16.07.2017 r. godz. 06,10 do dnia 04.01.2018 roku ,

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. Pkt 5 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1616,82 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i opłatę w wysokości 400 złotych.

Sygn.. akt IIK 462/17

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

M. Ł. pozostawała w związku konkubenckim z D. Z. (1). Mieszkali oni w wynajętym mieszkaniu w B. przy ul. (...). Ze związku tego posiadają małoletnie dziecko, które mieszkało razem z nimi. W okresie między kwietniem a czerwcem 2017 roku oskarżony uderzył otwartą dłonią w twarz pokrzywdzoną M. Ł..

W dniu 15 lipca 2017 roku, wieczorem, oskarżony spotkał się ze swoim ojcem W. Z., z którym oraz dwoma innymi znajomymi udali się do restauracji (...) w B. przy ul. (...). Tam spożywali znaczne ilości alkoholu w postaci wódki oraz oskarżony zażył amfetaminę. Kiedy tam przebywali, już po północy, doszło między oskarżonym, a innym mężczyzną do kłótni. Z uwagi na zachowanie obsługa poprosiła oskarżonego o opuszczenie lokalu. Wtedy doszło do szarpaniny między oskarżonym, a ochroniarzem, który użył wobec D. Z. ręcznego miotacza gazu. Oskarżony zaczął być agresywny. Po opuszczeniu lokalu oskarżony zaczął rozbijać butelki przed lokalem. Z uwagi na jego zachowanie wezwano Policję. Przybyły patrol Policji przeprowadził rozmowę z oskarżonym. Następnie oskarżony wrócił do lokalu. Doszło do konfliktowej sytuacji między oskarżonym a D. S.. Oskarżony próbował go zaatakować. Następnie po opuszczeniu lokalu oskarżony wskoczył na samochód T. (...), który był zaparkowany przed lokalem, w wyniku czego wgniół przednią pokrywę silnika oraz karoserię dachu oraz nieustalonym narzędziem wybił tylną szybę po stronie kierowcy, zerwał uchwyt przedniego zderzaka oraz tylnego błotnika po stronie kierowcy. Działał on na szkodę W. U. (1) powodując straty w kwocie 1700 złotych. Samochód ten był wykorzystywany w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą W. U.. O zaistniałym zdarzeniu pracownicy zawiadomili Policję.

Następnie oskarżony udał się do domu. Kiedy tam przyszedł zaczął mieć pretensje do M. Ł. i wszczął awanturę. Następnie zaczął bić pokrzywdzoną pięścią po twarzy, w okolicy oka lewego. Następnie uderzył ją trzymaną w ręce patelnią w plecy, w okolicę lewej łopatki i barku oraz w lewe przedramię, po czym trzymaną w ręce maczetą ugodził ją w prawą nogę, w okolicy kolana, a następnie tą samą maczetą ugodził ją w prawą dłoń. Wyzywał ją.

Na skutek działania oskarżonego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci: ran palców III i IV ręki prawej, amputacji paliczka dalszego palca II ręki prawej, rany palca IV ręki lewej, podbiegnięcia krwawego i sińca powieki dolnej oka lewego i oczodołu, rany kolana prawego, podbiegnięć krwawych i ran na plecach, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający dłużej niż dni siedem

Pokrzywdzonej udało się uciec z mieszkania, a o zaistniałym zdarzeniu zawiadomiła Policję.

Z uwagi na wezwanie pokrzywdzonej na miejsce zdarzenia przybyli umundurowani funkcjonariusze Policji w osobach: K. J., D. K., Ł. K. (2), K. B., P. P. oraz B. P. i weszli na klatkę schodową. Zobaczyli oskarżonego. Miał on maczetę w ręce, a na ich widok uciekł do mieszkania, zabarykadował się. Mimo wezwań Policji nie chciał ich wpuścić do domu. Kiedy policjanci przebywali pod jego drzewami zaczął ich wyzywać. Mówił do nich: nie zabijecie mnie skurwysyny, psy jebane, szmaty. Groził im że jeżeli wejdą do mieszkania to wyskoczy z okna. Próbował wpłynąć na funkcjonariuszy, żeby odstąpili od czynności prawnych i dali mu spokój. W związku z zachowaniem oskarżonego wezwano negocjatorów oraz funkcjonariuszy przeszkolonych specjalnie do użycia środków przymusu bezpośredniego. Podczas oczekiwania na ich przyjazd oskarżony siedział w oknie w mieszkaniu na IV piętrze i spożywał piwo. Następnie rzucał pustymi butelkami w kierunku policjantów będących pod budynkiem tj. K. D., A. R., M. Ł., Z. D.. Oskarżony był cały czas pobudzony i krzychał, że będzie skakał. W pewnym momencie rzucił w nich telewizorem i nożem, który przeleciał nad nimi i wbił się w ziemię. Jednocześnie znieważał policjantów krzychał, że są mordercami, szmatami, kurwami, konfidentami oraz krzychał, że zabije M. Ł.. Pokrzywdzona dowiedziała się o groźbach oskarżonego. Bała się ich.

O godz. 6.10 po siłowym wejściu policjantów przez okno do mieszkania, oskarżony został zatrzymany.

Dowód:

- Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, k. 2-3
- Dokumentacja medyczna, k. 7, 251
- Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, k. 253-254

- Opinia toksykologiczna, k. 256-258
- Protokół oględzin osoby, k. 87-100
- Protokół oględzin miejsca zdarzenia, k. 10-11 wraz z materiałem poglądowym, k. 232
- Historia choroby, k.237 wraz ze zdjęciami, k. 237
- Protokół oględzin mieszkania, k . 12-15
- Materiał poglądowy, k. 16-22
- Protokół oględzin pojazdu, k. 43-44 wraz z materiałem poglądowym, k. 159
- Protokół oględzin maczety, k. 47-50 wraz z materiałem poglądowym k. 51-53
- Zeznania świadka K. D., k.402
- Zeznania świadka W. U. (1), k. 67, 402
- Zeznania świadka P. Z., k.71, 403
- Zeznania świadka M. Ł., k. 470
- Zeznania świadka W. Z., k. 470
- Umowa najmu mieszkania, k. 129-131
- Zeznania świadka A. R., k. 402
- Zeznania świadka M. L., k. 402
- Oględziny noża, k. 172-173
- Zeznania świadka Z. D., k. 402-403
- Zeznania świadka B. P., k.403
- Zeznania świadka D. K., k. 422
- Zeznania świadka Ł. K. (2), k.422
- Zeznania świadka K. J., k. 403
- Zeznania świadka K. B., k. 403-404
- Zeznania świadka P. P., k. 403
- Protokół oględzin płyty, k. 194-196
- Kosztorys naprawy pojazdu , k. 229

Oskarżony D. Z. (1) ma 26 lat. Jest kawalerem. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Ma jedno dziecko. Obecnie jest tymczasowo aresztowany. W chwili popełnienia czynów nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności. Co do zarzutów z pkt od I do VI zachodziły przesłanki z art. 31§3 kk. W swoich wyjaśnieniach na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Natomiast w postępowaniu sądowym wyjaśnił, że nie pamięta przebiegu zdarzeń opisanych w pkt od 1 do 5 aktu oskarżenia, ale

nie wyklucza, że tak one przebiegały jak wskazali świadkowie. Natomiast co do szóstego czynu podał, że go sobie nie przypomina i nie przyznał się do jego popełnienia.

Dowód:

- karta karna, k.370
- dane osobowe, k. 290
- opinia sądowo-psychiatryczna, k. 268-270
- wyjaśnienia oskarżonego, k. 401

W oparciu o ustalony stan faktyczny Sąd zważył co następuje :

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przypisanie oskarżonemu D. Z. (1) sprawstwa i winy co do wszystkich zarzuconych mu czynów.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na zeznaniach wszystkich interweniujących policjantów, zeznaniach pokrzywdzonej M. Ł. jak również na zeznaniach ojca oskarżonego jak i zeznaniach właściciela restauracji (...). Sąd miał na uwadze również treść dowodów z dokumentów w postaci kart informacyjnych związanych z leczeniem pokrzywdzonej, protokołach oględzin miejsca, rzeczy, jak i pokrzywdzonej oraz opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej w przedmiocie charakteru odniesionych przez nią obrażeń.

Sąd uznał, że zeznania w/w świadków za wiarygodne. Przemawia za tym to, że są one konsekwentne, szczegółowe i korelują ze sobą. W powiązaniu ze sobą tworzą one pełną całość i przedstawiają obraz zachowania oskarżonego w dniu zdarzenia. Nadto zauważyć należy iż są to osoby w znacznej mierze obce dla oskarżonego i nie mają żadnego interesu aby fałszywie go oskarżać.

Odnosząc się do zeznań pokrzywdzonej konsekwentnie opisywała ona przebieg i okoliczności zdarzenia. Jej zeznania pozostają w korelacji z obrażeniami które u niej stwierdzono oraz protokole oględzin jej ciała. Nadto jej zeznania korelują z zeznaniami interweniujących policjantów jak i zeznaniami W. Z..

Dokonując analizy zeznań policjantów interweniujących w dniu zdarzenia Sąd w pełni uznał je za wiarygodne. Drobne szczegóły, którymi się różnią w ocenie Sądu nie może zmienić oceny ich zeznań. Zauważyć należy, iż zdarzenie miało charakter dynamiczny każdy z nich obserwował je z innej pozycji. Dlatego te drobne rozbieżności nie stanowią w ocenie Sądu powodu do zmiany oceny. Dokonując ustaleń w zakresie czy oskarżony wiedział, że część z nich mimo, że nie jest umundurowana jest policjantami Sąd w tym zakresie nie miał żadnej wątpliwości. Zauważyć należy iż znajdowali się oni początkowo w grupie umundurowanych policjantów Oskarżony to widział. Dodatkowo wyzywał ich wyzwiskami, z których jednoznacznie wynikało, że wie że to Policja. Nadto rzucał w nich przedmiotami, zachowanie jego wskazywało, że zmierzał on do zaprzestania przez nich czynności służbowych. Nadto przed interweniującymi policjantami uciekał do mieszkania i zabarykadował się. Te wszystkie okoliczności jednocześnie wskazują o tym, że oskarżony był tego świadomy.

Natomiast dokonując ustaleń w zakresie czwartego z przypisanych czynów oskarżonemu Sąd oparł się na zeznaniach W. U. (1) w zakresie poniesionej szkody. Z jego zeznań jak i wyceny przedstawionej jednoznacznie wynika wartość uszkodzonego pojazdu. Również z relacji interweniujących policjantów jak i zeznań ojca oskarżonego jednoznacznie wynika jak zachowywał się oskarżony podczas zajścia i w tym zakresie nie ma żadnych wątpliwości.

Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego, a w szczególności jego twierdzeń, że nie pamięta przebiegu zdarzenia, a tym samym nie jest w stanie odnieść się do poszczególnych incydentów stanowi w ocenie Sądu formę przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony poprzez to, że w dniu 16 lipca 2017r. w B. woj. (...), w mieszkaniu przy ulicy (...), dokonał uszkodzenia ciała swojej konkubiny M. Ł. w ten sposób, że pięścią uderzył ją w twarz, w okolicy oka lewego, kolejno trzymaną w ręce patelnią uderzył pokrzywdzoną w plecy, w okolicy lewej łopatki i barku oraz w lewe przedramię, po czym trzymanym w dłoni przedmiotem, maczetą, ugodził M. Ł. w prawą nogę, w okolicy kolana, a następnie tą samą maczetą, ugodził ją w prawą dłoń, czym spowodował u niej powstanie obrażeń ciała ran palców III i IV ręki prawej, amputacji paliczka dalszego palca II ręki prawej, rany palca IV ręki lewej, podbiegnięcia krwawego i sińca powieki dolnej oka lewego i oczodołu, rany kolana prawego, podbiegnięć krwawych i ran na plecach, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający dłużej niż dni siedem zachowaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 kk.

Nadto poprzez to, że w dniu 16 lipca 2017r w B., woj. (...), przy ulicy (...), rzucając nożem kuchennym, butelkami po piwie, telewizorem w kierunku funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B., K. D., A. R., M. L. i Z. D. w B., dopuścił się na nich czynnej napaści, podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych wypełnił znamiona czynu z art. 223 § 1 kk. następnie poprzez to, że w dniu 16 lipca 2017r w B., woj. (...), przy ulicy (...), używając słów powszechnie uznanych za obelżywe znieważył K. J., D. K., Ł. K. (1), K. B., P. P., B. P., K. D., M. L. i Z. D., funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B., podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych zachowaniem swoim wyczerpał znamiona czynu z art. 226 § 1 kk

Następnie poprzez to, że w dniu 16 lipca 2017r w B., woj. (...), przy ulicy (...), dokonał uszkodzenia samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że wbiegł na niego, w wyniku czego wgniół przednią pokrywą silnika oraz karoserię dachu, oraz nieustalonym przedmiotem wybił tylną szybę po stronie kierowcy, zerwał uchwyt przedniego zderzaka oraz tylnego lewego błotnika po stronie kierowcy, czym działał na szkodę W. U. (1), w łącznej wysokości 1.700 zł, dokonał przestępstwa z art. 288 § 1 kk. Również poprzez to, że w dniu 16 lipca 2017r w B., woj. (...), przy ulicy (...), za pośrednictwem funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B. P. P., B. P., K. D., M. L. i Z. D., groził M. Ł. zabójstwem, przy czym groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, wypełnił zachowaniem swoim znamiona czynu z art. 190 § 1 kk. Dodatkowo poprzez to, że w okresie pomiędzy kwietniem a czerwcem 2017r w B., woj. (...), w mieszkaniu przy ulicy (...) w B. poprzez uderzenie otwartą dłonią w twarz, dokonał naruszenia nietykalności cielesnej swojej konkubiny M. Ł. zachowaniem swoim wypełnił znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 kk

Odnosząc się do pierwszego z czynów przypisanych oskarżonemu na początku należy zauważyć, iż przestępstwa z art. 157 § 1 kk dopuszcza się ten, kto u innej osoby powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156§1 kk. To przestępstwo może zostać popełnione jedynie umyślnie, zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym. Zebrany materiał dowodowy potwierdził fakt, iż osobą, która zaatakowała pokrzywdzoną był oskarżony, który nie miał żadnego powodu do zaatakowania M. Ł.. W ocenie Sądu oskarżony, uderzając kilkakrotnie pokrzywdzoną, w tym przy użyciu maczety, miał świadomość tego, że takie jego zachowanie może doprowadzić do powstania poważnych obrażeń. Z powyższego wynika, iż zachowanie oskarżonego wypełniło zatem znamiona przestępstwa speanalizowanego w art. 157 § 1 kk.

Podnieść należy, iż Sąd przypisując winę oskarżonemu miał na uwadze stan jego zdrowia psychicznego. Jak wynika z opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania oskarżony w chwili popełnienia przypisanych mu przestępstw był poczytalny, miał świadomość tego co robi oraz znaczenia swego zachowania. Mając powyższe na uwadze bezsporne jest, iż wobec oskarżonego bark jest podstaw by przyjąć, iż w stosunku do niego zachodzą okoliczności wyłączające przypisanie mu winy oraz odpowiedzialności karnej wskazanych w art. 31 § 1 i 2 kk..

Orzekając o odpowiedzialności karnej za popełnione przez oskarżonego przestępstwo Sąd uznał, iż wystarczające będzie wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę bardzo brutalny i agresywne zachowanie oskarżanego. Jego działanie nie znajduje żadnego uzasadnienia i powinno zostać przykładowo ukarane. Nie bez znaczenie pozostaje sposób zachowania oskarżonego.

W odniesieniu do drugiego z przypisanych czynów oskarżonemu niewątpliwym jest, że oskarżony poprzez rzucanie w policjantów nożem, butelkami po piwie i telewizorem dokonał na nich czynnej napaści. Czynna napaść to "każde działanie podjęte w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej, chociażby ten cel nie został osiągnięty" (A. Barczak-Oplustil, Komentarz, s. 1090). To "działanie gwałtowane skierowane przeciwko integralności cielesnej" (Marek, Kodeks karny, 2010, s. 496). W doktrynie i orzecznictwie przeważa zdanie, że jest to przestępstwo formalne, do którego dokonania nie jest konieczne naruszenie nietykalności cielesnej osoby będącej przedmiotem zamachu. Niewątpliwie rzucając nożem, pustymi butelkami i telewizorem chciał wyrządzić krzywdę fizyczną. Rzucał on bowiem w miejsce gdzie stali policjanci. Zeznali oni że tylko dlatego że uchylili się przed rzucanymi przedmiotami przez oskarżonego nie doznali obrażeń. Nadto jak podali oskarżony wiedział, że są policjantami., wyzywał ich bowiem zdając sobie sprawę, że pełnili oni obowiązki służbowe. Mając powyższe na uwadze za czyn z art. 223§1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności. Za stanowiskiem takim przemawia bezwzględny sposób działania oskarżonego, wielość osób pokrzywdzonych.. dlatego w ocenie Sądu właściwym będzie zastosowanie wobec niego kary, której dolegliwość będzie dla niego bezpośrednio odczuwalna.

Za czyn z art. 226§1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając karę miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości w tym wielość osób pokrzywdzonych. Niewątpliwie słowa których używał stanowiły zniewagę.

Za czyn z art. 288§1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta, w swych rozmiarach, odpowiada zarówno stopniowi winy, jak i społecznej szkodliwości czynu, który nie jest zanadto duży. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości wpływa niewątpliwie charakter dokonanego czynu, który wpływa na wzrost poczucia zagrożenia własnego mienia w społeczeństwie. Z drugiej wszak strony zauważyć wypada niewielkie w istocie szkody wyrządzone przez oskarżonego. W ocenie Sądu, wymierzona kara spełni także swoje cele wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego. Wyrzucić należy nadzieję, iż zrozumie on naganności swojego postępowania.

Za czyn z art. 190§1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wskazać należy, że oskarżony groził pokrzywdzonej że ją zabije. Mówił to w obecności policjantów. Jak wynika z zeznań pokrzywdzonej wiedziała ona że takie słowa kierował w ich obecności wobec niej. Jednoznacznie podała, że obawia się ona tych gróźb.

Zauważyć trzeba też, że bez znaczenia przy tego rodzaju występkach jest okoliczność czy oskarżony rzeczywiście miał zamiar realizacji powyższych gróźb. Istotnym natomiast pozostaje, że groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. Przestępstwo określone w art. 190 § 1 kk należy do kategorii przestępstw materialnych. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. Skutkiem, który stanowi znamię czynu zabronionego, określonego w art. 190 § 1.kk jest zmiana w sferze psychicznej sprawcy, wywołana groźbą. Pokrzywdzony musi więc potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. W takiej sytuacji ustalić należy ponad wszelką wątpliwość, po pierwsze, czy groźba faktycznie wzbudziła obawę jej spełnienia, lecz także, po drugie, czy obawa ta była uzasadniona, innymi słowy rzecz ujmując, czy ta obawa była zobiektywizowana. O spełnieniu tej przesłanki, warunkującej odpowiedzialność (poza już wspomnianym subiektywnym odbiorem groźby u pokrzywdzonego) z art. 190 § 1 k.k., można mówić wtedy, gdy przeciętny człowiek o porównywalnych do ofiary cechach osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości w porównywalnych warunkach uznałby tę groźbę za realną i wzbudzającą obawę (Kodeks karny - Komentarz, pod red. O. Górniok, Warszawa 2006, s. 622; Kodeks karny. Komentarz, część szczególna, pod red. A. Zoila, Kraków 1999. s. 465). Pokrzywdzona w trakcie postępowania sądowego przyznała, że obawia się oskarżonego. Biorąc pod uwagę fakt, jak bezpośrednio przed wypowiedzeniem tych słów oskarżony zachował się wobec niej, w jakim był stanie emocjonalnym, nadto że zawiadomiła Policję okoliczności te zatem jednoznacznie wskazują, że po stronie pokrzywdzonej wskazana przez nią obawa przed oskarżonym i prawdopodobieństwo jej realizacji są w ocenie Sądu, uzasadnione i realne

Za czyn z art. 217§1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności Wymierzając oskarżonemu karę Sąd, stosownie do dyrektyw wymiaru kary, określonych w art. 53 § 1 k.k, baczyl, by jej dolegliwość nie przekraczała

stopnia winy oskarżonego, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego oskarżony się dopuścił oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na zasadzie art.85§1k.k. i art. 86§1 k.k. wymierzył Sąd oskarżonemu D. Z. (1) karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Wymiar kary łącznej, wymierzonej z zasadą częściowej kumulacji, motywowany jest z jednej strony podobieństwem przestępstw, z drugiej zaś pewnym odstępem czasowym i przestrzennym i dokonywania. Fakt, iż część z przypisanych mu przestępstw nie pozostaje w związku podmiotowym i przedmiotowym, uzasadnia przyjęcie takiej metody wymierzania kary łącznej. W ocenie Sądu uzasadnionym jest twierdzenie, iż tylko kara bezwzględna, odbywana w warunkach odosobnienia w Zakładzie Karnym, jest w stanie wpłynąć w jakiś sposób na osobę oskarżonego, stanowić dla niego jakiś wstrząs. W opinii Sądu, tylko resocjalizacja w takich warunkach może przynieść co do osk. pożądane efekty.

Pozostałe orzeczenia uzasadniają powołane przepisy.